

Genoeg van de consensus!

 voltairenet.org/article210040.html

Thierry Meyssan

Van links naar rechts: de minister van Binnenlandse Zaken, de premier en de minister van Volksgezondheid kondigen ongrondwettelijke maatregelen aan. Zij geven het woord aan de voorzitter van het Wetenschappelijk Comité Covid-19 en het Nationaal Ethisch Adviescomité om zijn "wetenschappelijke" zegen te ontvangen.

Façade Collegialiteit

De uitbraak van Covid-19 verraste politici die hun primaire functie uit het oog verloren hadden: het beschermen van hun medeburgers.

In paniek, wendden ze zich tot een paar goeroes. In dit geval de wiskundige Neil Ferguson van het Imperial College [1] en de arts Richard Hatchett van CEPI (Coalition for Epidemic Preparedness Innovations), voormalig medewerker van de Amerikaanse minister van Defensie Donald Rumsfeld [2] Om de beslissingen die ze hadden genomen te communiceren, riepen ze zowel wetenschappers op om ze te rechtvaardigen als morele figuren om ze te onderschrijven.

Zo heeft president Emmanuel Macron in het wereldse Frankrijk een *wetenschappelijk comité Covid-19* opgericht, dat hoofdzakelijk bestaat uit wiskundigen en artsen, onder het gezag van de voorzitter van het *Nationaal Raadgevend Ethisch Comité*.

Iedereen kon zien dat de wetenschappers het in het algemeen niet eens waren met de epidemie. De keuze van de leden van deze Raad maakte het dus mogelijk om degenen die niet wilden worden gehoord bij voorbaat uit te sluiten en alleen het woord te geven aan degenen die wel wilden worden gehoord. Bovendien was de benoeming van een

rechtspersoonlijkheid aan het hoofd van dit mechanisme bedoeld om beslissingen te rechtvaardigen die mensen van hun vrijheid beroven en waarvan wordt beweerd dat ze noodzakelijk zijn, maar waarvan bekend is dat ze in strijd zijn met de Grondwet.

Met andere woorden, het comité was slechts een scherm om de verantwoordelijkheid van de president van de Republiek en zijn regering te doen vergeten. Bovendien is er al een volksgezondheid administratie en een hoge raad voor de volksgezondheid, terwijl dit nieuwe comité geen rechtsgrondslag heeft.

Discussies over het voorkomen van de epidemie en de uit te voeren behandelingen veranderden snel in een vechtpartij. President Macron heeft vervolgens een tweede orgaan benoemd, het *Comité voor Onderzoek en Expertise analyse*, om orde op zaken te stellen. Het is geen wetenschappelijk forum, maar verdedigt de standpunten van het CEPI tegen de ervaring van de klinische artsen.

De rol van politici is om hun medeburgers te dienen, niet om van officiële auto's te genieten en vervolgens om hulp te vragen als ze bang zijn. De rol van artsen is om voor hun patiënten te zorgen, niet om naar seminars te gaan op de stranden van de Seychellen.

Het geval van de wiskundigen is anders. Hun rol is het kwantificeren van waarnemingen. Sommige van hen hebben paniek veroorzaakt met als doel de macht te grijpen.

Politiek en Geneeskunde als Wetenschap

Of politici en artsen het nu leuk vinden of niet, politiek en geneeskunde zijn twee wetenschappen. In de afgelopen decennia zijn beide vormen van expertise echter ten prooi gevallen aan de verleiding om winst te maken en zijn ze de meest corrupte beroepen in het Westen geworden - op de voet gevolgd door de journalistiek. Weinig mensen twijfelen aan hun zekerheden, maar toch aan de basiskwaliteit van de wetenschappers. Nu maken ze er een carrière van.

We verdedigen ons zeer slecht tegen deze verloedering van onze samenlevingen. Ten eerste geven we onszelf het recht om politici te bekritisieren, maar vreemd genoeg niet de artsen. Ten tweede klagen we artsen aan wanneer een van hun patiënten overlijdt in plaats van hen te feliciteren wanneer ze erin slagen hem of haar te redden, maar we sluiten de ogen voor hun corruptie door de farmaceutische industrie. Het is geen geheim dat de farmaceutische industrie het grootste lobbybudget heeft en zelfs een enorm netwerk van lobbyisten tot aan de individuele artsen in de ontwikkelde landen, de zogenaamde "medische verkopers". Na tientallen jaren van deze draaimolen hebben de medische beroepen hun zintuigen verloren.

Sommige politici beschermen hun land, andere niet.

Sommige artsen zorgen voor hun patiënten, andere niet.

Patiënten die ervan verdacht worden dat ze Covid-19 hebben en naar het ziekenhuis zijn overgebracht, hadden vijf keer meer kans om te sterven als ze in sommige ziekenhuizen werden opgenomen dan in andere. De artsen die hen behandelden hadden echter allemaal dezelfde studies gevolgd en beschikten over dezelfde apparatuur.

We moeten eisen dat we de resultaten van elke ziekenhuisdienst kennen. Professor Didier Raoult behandelt met succes besmettelijke patiënten. Daarom heeft hij in Marseille zijn hypermoderne instituut kunnen bouwen. Professor Karine Lacombe werkt voor de industrieel Gilead Science, waardoor ze benoemd werd tot hoofd van de afdeling besmettelijke ziekten in het Hôpital Saint-Antoine in Parijs. Gilead Science is het bedrijf dat vroeger werd geleid door Donald Rumsfeld - opnieuw is hij degene die de duurste en vaak minst effectieve medicijnen ter wereld produceert.

Begrijpt u alstublieft, ik zeg niet dat de verzorgers corrupt zijn, maar dat ze worden geleid door "mandarijnen" en een administratie die grotendeels corrupt is. Dit is het hele probleem met Franse ziekenhuizen, die een veel groter budget hebben dan de meeste andere ontwikkelde landen, maar slechte resultaten hebben. Het is geen kwestie van geld, maar van waar het naartoe gaat.

De medische pers is niet langer wetenschappelijk

De medische pers is helemaal niet meer wetenschappelijk. Ik heb het niet over de ideologische vooroordelen die de natuurkundige Alan Sokal in 1996 aan de kaak stelde [3], maar over het feit dat driekwart van de vandaag gepubliceerde artikelen niet verifieerbaar zijn.

Bijna unaniem zijn de mainstream media betrokken geweest bij een verdovingscampagne ten gunste van een in de *Lancet* gepubliceerde studie waarin het Raoult-protocol wordt veroordeeld en de weg wordt vrijgemaakt voor de drug Remdesivir van Gilead Science [4]. Het maakt niet uit dat het niet gerandomiseerd is, dat het niet controleerbaar is, en dat de hoofdauteur, Dr. Mandeep Mehra, in het Brigham Hospital in Boston werkt om Remdesivir te promoten, kortom, dat het een onwaardig werk is. De enige valse opmerking is dat *The Guardian* wat heeft gegraven en heeft opgemerkt dat de basisgegevens van deze studie duidelijk vervalst zijn [5].

Lees deze "studie" en u zult uw ogen niet geloven: hoe kan zo'n bedrog worden gepubliceerd door een "prestigieus wetenschappelijk tijdschrift" (sic) als *The Lancet*? *The Lancet* wordt uitgegeven door 's werelds grootste medische uitgeverij, de Elsevier Group, die winst maakt door zowel te dure losse artikelen te verkopen als door het creëren van valse wetenschappelijke tijdschriften die volledig door de farmaceutische industrie zijn geschreven om haar producten te verkopen [6].

Onlangs heb ik u gealarmeerd over de NAVO-operatie om bepaalde "betrouwbare" (sic) informatiebronnen te promoten met zoekmachines ten nadele van andere [7]. De naam van een uitgever of een medium is echter geen definitieve garantie voor competentie en

oprechtheid. Elk boek, elk artikel, moet worden beoordeeld voor zichzelf en door jezelf alleen op basis van uw kritische geest.

De "wetenschappelijke consensus" versus de wetenschap

Sinds enkele jaren zijn afgestudeerde wetenschappers niet meer geïnteresseerd in de wetenschap, maar in de consensus van hun beroep. Dit was al het geval in de 17e eeuw, toen de toenmalige astronomen hun krachten bundelden tegen Galileo. Omdat ze hem niet het zwijgen konden opleggen, wendden ze zich tot de Kerk, die hem tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde. Maar daarbij richtte Rome zich slechts op de "wetenschappelijke consensus".

Op dezelfde manier heeft het Hof van Beroep van Parijs zestien jaar geleden mijn klachten tegen grote kranten die mij belasterd hadden, afgedaan met als enige reden dat wat ik schreef alleen maar vals kon zijn, gezien de "journalistieke consensus" tegen mij. Het maakte niet uit welk bewijs ik leverde.

Of, het is in naam van de "wetenschappelijke consensus" dat we sterk geloven in de "global warming" die door de voormalige Britse premier Margaret Thatcher wordt gepromoot [8]. Het maakt niet uit hoeveel wetenschappelijk debat er wordt gevoerd.

De waarheid is geen mening, maar een proces. Er kan niet over worden gestemd, maar er moeten altijd vraagtekens bij worden gezet.

[1] "Covid-19: Neil Ferguson, de liberale Lyssenko", door Thierry Meyssan, Vertaling Martien van den Hurk, *Voltaire Netwerk*, 19 april 2020.

[2] « Le Covid-19 et l'Aube rouge », par Thierry Meyssan, *Réseau Voltaire*, 28 avril 2020.

[3] *Impostures intellectuelles*, Alan Sokal et Jean Bricmont, Odile Jacob éd. (1997).

[4] "Hydroxychloroquine or chloroquine with or without a macrolide for treatment of COVID-19: a multinational registry analysis", Mandeep R. Mehra, Sapan S. Desai, Frank Ruschitzka, Amit N. Patel, *The Lancet Online*, May 22, 2020.

[5] "Questions raised over hydroxychloroquine study which caused WHO to halt trials for Covid-19", Melissa Davey, *The Guardian*, May 28, 2020.

[6] "Elsevier published 6 fake journals", Bob Grant, *The Scientist*, May 7, 2009.

[7] "De EU, de NAVO, NewsGuard, Het Voltaire Netwerk", door Thierry Meyssan, Vertaling Martien van den Hurk, *Voltaire Netwerk*, 5 mei 2020.

[8] "1997-2010: Financial Ecology", by Thierry Meyssan, Translation Roger Lagassé, Odnako (Russia) , *Voltaire Network*, 7 December 2015.

